

Preek over Luc. 24:44-53
(16-5-2010)

Orde van dienst morgen

Welkom en mededelingen
Zingen Gez. 229:1, 2, 3
Votum en groet
Zingen Ps. 97:1, 6
Leefregels: Tien Woorden (Ex. 20)
Zingen Ps. 97:5
Gebed
Zingen kinderlied E.L. 443
Schriftlezing Luc. 24:44-53
Zingen Ps. 47:2, 3
Verkondiging 'Je ziet Hem niet maar je hoort Hem wel'
Zingen Gez. 231:1, 2, 3
Dankgebed
Collecte
Zingen E.L. 140 (=Opw. 366)
Zegen
Amenlied Gez. 231:4

Orde van dienst middag

Welkom en mededelingen
Zingen Gez. 229:1, 2, 3
Votum en groet
Zingen Ps. 97:1, 6
Gebed
Schriftlezing Luc. 24:44-53
Zingen Ps. 47:2, 3
Verkondiging 'Je ziet Hem niet maar je hoort Hem wel'
Zingen Gez. 231:1, 2, 3
Dankgebed
Collecte
Geloofsbelijdenis
Zingen E.L. 140 (= Opw. 366)
Zegen
Amenlied Gez. 231:4

Broeders en zusters, Gemeente van Jezus Christus,

Hemelvaart... Wij horen bij een kleine minderheid van mensen die nog weten wat dat betekent. De meeste mensen hebben er geen benul van; voor hen is het een vrije dag, soms nog met een 'verplichte vrije vrijdag' erachteraan. Sommigen gaan juist wèl werken, sommigen *moeten* zelfs werken op die donderdag. Voor veel mensen is het een dag die wordt ingevuld met uitgaan: naar familie, woonboulevard of pretpark. Meer niet.

Wij weten nog wat Hemelvaart betekent, zei ik. Namelijk dat de Here Jezus naar de hemel is gegaan.

Maar daar zit meteen iets merkwaardigs. Want dat de Here Jezus naar de hemel ging, betekende afscheid. En zoals de Fransen zeggen: afscheid nemen is een klein beetje sterven. Bij afscheid nemen hoort verdriet, een sombere stemming.

Hoe kun je dan afscheid *vieren*?! Want Hemelvaart is een *feestdag*. Trouwens: wij vieren nog niet eens dat de Here Jezus afscheid nam van *ons* - maar van zijn discipelen. Maar dat *vieren* we dan ook - wat is dat eigenlijk voor gek? Blij zijn bij een afscheid - dat is niet normaal.

Nu - dan hebben we dus in Luc. 24 te maken met iets abnormaals. En inderdaad: hier is sprake van een *ander* afscheid. Een afscheid wèl met blijdschap. Want, staat er in vers 52, "*ze keerden in grote vreugde terug naar Jeruzalem*".

Het kàn dus wèl... Maar *hoe* dan? Hoe bestaat het dat die elf discipelen *blij* zijn als de Here Jezus afscheid neemt?

Dat komt door de *manier waarop* Jezus afscheid neemt. Het afscheid van de Jezus is namelijk een *Koninklijk* afscheid. Jezus neemt *als Koning* afscheid van zijn discipelen, Hij benoemt hen tot zijn getuigen op aarde, en zij vervullen die opdracht met verve.

Jezus neemt afscheid als Koning. En het eerste wat Hij dan doet, is: zijn discipelen 'bijpraten' over de gebeurtenissen die zich hebben voltrokken. Hij laat hen zien dat al die dingen *moesten* gebeuren - zoals Hij ook al wel een paar keer had gezegd. En al die dingen die *moesten* gebeuren, stonden al beschreven in de Schriften - dat wat wij kennen als het 'Oude Testament'.

Dat wisten de discipelen ook wel. Zij kenden die Schriften wel. Met daarin ook die dingen die met de Messias zouden gebeuren. Maar dat die dingen op Hem, Jezus, sloegen - dat laat Jezus hen nu inzien.

En wat waren die 'dingen die moesten gebeuren'? Dat waren drie dingen, zegt Jezus: 1. Dat de Messias zou lijden, 2. Dat de Messias op de derde dag zou opstaan, en 3. Dat in de Naam van de Messias overal bekering verkondigd moest worden, zodat mensen vergeving zouden krijgen voor wat ze verkeerd hadden gedaan.

De eerste twee waren net gebeurd. En wat nu zal moeten gaan gebeuren, is dat derde: verkondigen van bekering en vergeving.

En dat moet gebeuren "in zijn Naam", zegt Jezus. In de Naam van de Messias. In de naam van Hemzelf dus.

En 'in de naam van' betekent: in opdracht van, maar ook: op gezag van, op basis van wat Hij heeft gedaan.

Denk dáár eens over na...! Jezus zegt dus eigenlijk: Heel de wereld moet weten wat ik heb gedaan.

Dan heb je wel heel wat in je mars - als je vindt dat heel de wereld het moet weten...!
En wat Jezus hier eigenlijk óók mee zegt, is: wat ik heb gedaan, dat heeft heel de wereld *nodig* - niemand kan zonder.
Dan moet je wel heel wat voorstellen!

Nou - dat *is* dus ook zo. Jezus zet Zichzelf hiermee neer als de Koning van de wereld. Hij die alle macht heeft in de hemel en op aarde.

En vóórdat Hij zometeen van de aarde naar de hemel vertrekt, treft Hij zijn maatregelen. Hij stelt zijn discipelen aan als zijn zaakwaarnemers. "*Jullie zijn getuigen van deze dingen*". Want *zij* hebben het allemaal meegemaakt en ervaren: dat wat in de Schriften was voorgezegd, en wat op Jezus blijkt te slaan. *Zij* zijn dus degenen die konden en moesten vertellen wat Jezus had gedaan, zodat mensen zich zouden kunnen bekeren en vergeving zouden kunnen krijgen. *Zij* zijn degenen die het werk van de Koning kunnen en moeten voortzetten.

Maar de Koning doet méér dan alleen maar delegeren. Hij zal er óók hoogstpersoonlijk voor zorgen dat ze dat werk ook inderdaad zullen *kunnen* doen. Hij geeft dus niet alleen maar een opdracht, maar regelt ook alle randvoorwaarden.

Met 'kracht van boven' zullen de discipelen worden bekleed. Dat was ook al beloofd. Lang geleden door de profeet Joël al. En kort geleden door Jezus Zelf: als Hij weg zou zijn, zouden zij de Trooster ontvangen die bij hen zou blijven en hen in alles zou bijstaan.

Kracht van Boven - wat is dat?

Je kunt denken aan 'power'. En dan heb je het over opzienbarende dingen, waartoe mensen in de kracht van de Heilige Geest in staat zijn.

Daar is wat voor te zeggen. Er *gebeuren* ook wonderen, opzienbarende dingen, door de kracht van de Heilige Geest: mensen worden genezen, doden worden opgewekt. Mensen vallen ook dood neer - dat is weer de *andere* kant van het verhaal...

Maar ik denk dat we bij 'kracht van boven' meer moeten denken aan 'bekwaamheid' dan aan 'power'. Denk alleen maar aan het eerste wat op de Pinksterdag verbazing wekt bij de feestgangers: dat Galileeërs, die amper buiten hun geboortedorp komen en alleen hun moedertaal hebben geleerd, ineens in staat zijn om vloeiend alle wereldtalen te spreken!

Dezelfde verbazing hebben later de geestelijk leiders van het volk: dat eenvoudige, ongeletterde mensen zó vrijmoedig opraden! Dat je zonder daarvoor geleerd te hebben zómaar voor een grote groep durft te spreken.

Daar zorgde die 'kracht van boven' voor! Dat mensen die eerst bang waren, nu vrijmoedig over Jezus spreken. Dat mensen die eerst bang waren om bekend te staan als volgeling van Jezus, er nu openlijk voor uitkomen dat ze bij Jezus horen.

Zo worden de discipelen dus niet alleen maar *benoemd* als getuigen van Koning Jezus, ze worden ook *uitgerust* en *toegerust* voor dat werk.

En dan gaat Koning Jezus echt weg. "*Hij werd opgenomen in de hemel*", schrijft Lukas. Nee, nu zeg ik het niet helemaal goed. Jezus ging niet weg, Hij vertrok. Maar 'weg' was Hij bepaald niet!

In de eerste plaats omdat Hij *zegenend* vertrok. Dat was het laatste wat de discipelen van Jezus zagen. Dàt beeld bleef op hun netvlies gebrand: dat Jezus deed wat de priesters van Israël deden.

Wat deden de priesters dan? Zij hadden tot taak om het volk te zegenen. Daar moesten ze die bekende woorden uit Num. 6 bij uitspreken: “De *HERE* zegene u en behoede u”. Maar wat wàs dat nou eigenlijk? Wat déden de priesters daarmee eigenlijk? De *HERE* God legt het Zelf uit: “Zij zullen mijn Naam op de Israëlieten leggen, en Ik zal hen zegenen”.

Het is nu niet het moment voor een discussie over de juiste tekst van de zegen, of over wie de zegen wanneer wel of niet zou mogen geven. Maar er is dus best wat voor te zeggen om in die priesterzegen niet de aanvoegende wijs ‘zegene’ te gebruiken. Of, zoals het in de NBV staat: “Moge de *HEER* u zegenen”. Dat is véél te zwak uitgedrukt.

Want met dat de priesters deze woorden uitspreken, *gebeurt* er ook daadwerkelijk iets: zij leggen de Naam van God op het volk. De Naam van God, die *Jahweh* luidt: Hij zal er zijn. Als de priesters de zegen uitspreken, zeiden ze daarmee dus eigenlijk: God zal met u zijn; God gaat met u mee.

En dàt is wat Jezus doet, als Hij zegenend vertrekt. Hij zegt eigenlijk: Ik ga weg, maar God is bij jullie, God gaat met jullie mee.

Dus Jezus vertrekt wel, maar ‘weg’ is Hij bepaald niet! De Zoon gaat van hen weg, maar de Vader gaat met hen mee. Jezus geeft alvast een voorschot op ‘de belofte van de Vader’, waar de discipelen op moesten wachten.

Dat Jezus niet ‘weg’ is, blijkt in de tweede plaats uit de manier waarop Jezus wordt ‘uitgezwaaid’.

De discipelen bewijzen Jezus hulde. Ze vallen voor Hem op de knieën - dat is wat ‘aanbidding’ is. Ze erkenden Hem, zoals Thomas had gezegd, als hun Heer en hun God. Omdat ze zich nu realiseerden Wie Jezus werkelijk was.

En dan gaan ze ‘in grote vreugde’ terug naar Jeruzalem.

Daar heb je dat gekke waarmee we begonnen. Hoe in de wereld kan dat: Blij zijn met afscheid?!

Dat kun je alleen als je je realiseert en in je achterhoofd houdt dat Jezus je niet maar achterlaat, maar dat Hij ook in de hemel voor je aan het werk is. En dat Hij ook zal doen wat Hij heeft gezegd: terugkomen naar deze aarde, om ervoor te zorgen dat je dan altijd bij Hem zult zijn.

En waar eindigt Lukas zijn eerste boek mee?

“Ze waren voortdurend in de tempel en loofden God”. Ze loofden God, om wat Hij had gedaan: zijn Zoon Jezus naar de aarde sturen om mensen te redden, ook hen; zijn Zoon Jezus aan het kruis met de schuld van de mensen ‘opzadelen’, maar Hem óók op de derde dag weer tot leven roepen; en Jezus nú zijn glorie teruggeven door Hem in de hemel op te nemen.

God loven, dat is dus per definitie: het over Jezus hebben.

Moet je nagaan: Jezus is ‘weg’, Hij is niet meer op deze aarde - maar er wordt meer dan ooit over Hem gesproken! Dat is dan ook het verwijt van de hogepriester (Hand. 5:28): Jeruzalem gonst van de Naam van Jezus!

Jezus is wel vertrokken, maar Hij is niet ‘weg’! Je kunt Hem niet meer zien, maar des te beter horen! Zijn Naam klinkt juist nu Hij weg is meer dan ooit!

En zo delen ook *wij* in het vuur, het vuur van Gods Geest.

Want met zijn zegen had de Here Jezus ook *ons* op het oog. Hoe was het ook weer: “in zijn Naam moet bekering tot vergeving van zonden worden verkondigd”. Die boodschap moest naar *alle* volken - en dáár heeft Jezus Christus zijn discipelen voor toegerust.

En met succes! Want ze *zijn* met die boodschap naar alle volken gegaan. Niet hoogstpersoonlijk, maar wel door hun boodschap die zwart-op-wit is gezet. Die *geschreven* boodschap kan en doet véél meer dan zij in eigen persoon konden doen! Wij hier in Nederland hebben nooit iemand van die apostelen ontmoet - maar hebben wèl hun verhaal gekregen!

Het Evangelie van Jezus Christus is de wereld over gegaan. De Naam van Jezus ging rondzingen. Eerst in Jeruzalem. Eerst mocht het volk Israël de boodschap krijgen. Maar daarna waaierde het uit. De Naam van Jezus ging steeds verder rondzingen. En zo bereikte die boodschap ook ons. Ook *wij* vonden vergeving van onze zonden! Ook *wij* zijn in de vrijheid gezet. Ook *wij* zijn "*uit de duisternis geroepen naar Gods wonderbaarlijke licht*" (1 Petrus 2:9). Ook *wij* hebben onze Koning Boven - dezelfde Koning als die voor de ogen van de discipelen in Luc. 24 in de hemel werd opgenomen.

En nu dat zo is... wat houdt dat dan voor ons in?

Wat Jezus betreft: dat Hij *ook ons* uitrust en toerust om zijn ambassadeurs te zijn. Hij heeft *ook ons* zijn Geest gegeven: de 'kracht van Boven'.

Wat onszelf betreft is het zoals Paulus schrijft: "*Als u nu met Christus uit de dood bent opgewekt, streef dan naar wat boven is, waar Christus zit aan de rechterhand van God. Richt u op wat boven is, niet op wat op aarde is. U bent immers gestorven, en uw leven ligt met Christus verborgen in God. En wanneer Christus, uw leven, verschijnt, zult ook u, samen met hem, in luister verschijnen*" (Col. 3:1-4).

En dan gaat hij verder over wat dat dan inhoudt. Het gaat erom hoe je met God en met je medemens binnen en buiten de gemeente omgaat. Dat kom je op veel meer plaatsen in de Bijbel tegen. Elke zondag horen we de 'Tien Woorden', of andere 'leefregels'. Die gaan daarover.

En kort samengevat komt dat allemaal hier op neer: "*Doe alles wat u zegt of doet in de naam van de Heer Jezus, terwijl u God, de Vader, dankt door hem*" (Col. 3:17). Dat je er vrijmoedig voor uitkomt dat het *Jezus* is die jouw leven beheerst en drijft. Dat het *Jezus* is die jouw keuzes bepaalt - en niet je omgeving of de samenleving waarin je leeft en werkt.

Zó brengen ook wij hulde aan onze Heer, en loven wij God - net zoals *toen* de discipelen. We brengen Hem hulde in woord en daad, in daad en woord.

Zó klinkt de Naam van Jezus ook vandaag nog - nu Hij al zo'n 2000 jaar 'weg' is. Zó kan het gebeuren, en gebeurt het - ook vandaag - dat je Jezus niet kunt *zien*, maar wel kunt *horen*. Met je ogen net zo goed als met je oren.

Amen.